

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Thomæ Tamburini Societatis Jesu Siculi
Caltasinettensis, In ... Universitate Messanensi Theologiæ
Primarii Professoris, Tractatus Quinque In Quinque
Ecclesiæ Præcepta**

Tamburini, Tommaso

Dilingæ, 1697

Caput XXVIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40032

set, quamvis doctissimus, non possint determinatè decernere, an peccatum fuerit leve, vel grave, an v. gr. in eo esset, vel absuit plena advertentia ad turpem cogitationem, & similia: tunc ergo Confessor, qui jam, ut diximus, satis scit, quæ communiter sint venialia, quæ mortalia, poterit pœnitentiam proportionatam imponere, necessaria injungere remedia, & absolvere.

Quòd si deinde, peracta confessione, advertat pœnitens, peccatum expositum fuisse mortale, non sit sollicitus, iterum illud confiteri, si fideliter suam actionem enarravit, & Confessor habebat potestatem illud absolventi; si verò hanc potestatem non habebat, vel infideliter aliquid actum sit, lege, quid faciendum sit apud de Lugo de Pœnit. d. 22. n. 75. § 5. disc. 2. & in nostra methodo Confessionis l. 3. c. 8.

CAPUT XXVII.

De Silentio auditorum, hoc est, de Sigillo Confessionis.

1. Ad eò rigorosa est obligatio tacendi ea, quæ Confessarius audit in Confessione, ut in nullo prorsus casu, etiam ob justam suæ vitæ defensionem, etiam ob extremum Regni discrimen violari possit, sine expresso, liberòque pœnitentis consensu.

2. Violatur autem primò, si peccatum quodlibet veniale signatè hoc, vel illud dicas; nam dicere (*Hic est confessus venialia*) non est sigilli violatio; quia posito, quòd quis confitetur, est satis notum, quòd saltem confiteatur.

Tampur. de Præcept. Eccles.

Secundò, si manifestes complices, seu locios in peccato tui pœnitentis: Tertio, si dicas (*Hic est confessus peccata venialia gravia.*) Quarto, si dicas de eo, qui lecretò voluit tibi confiteri, (*Hic est mihi occultè confessus.*) Valde propendeo ad affirmandum, immò affirmo, violari sigillum, quia datur occasio suspicandi de peccatis gravibus pœnitentis. Quintò, si pœnitentiam gravem à te impostam propales, sigillum violas, & quidem coronam Beatissimæ Virginis gravem esse pœnitentiam, non verò unum miserere, ait Diana p. 5. tract. 11. res. 31. Sextò, si Magistro v. g. dicas: (*In tuis discipulis sunt, qui tali peccato peccant*) idem si quid simile dicas de Monasterio, seu Collegio, immò de oppido parvo: nam de numerosa civitate aliquanto benigniùs est sentiendum, quando non est periculum, nec illam civitatem infamandi, nec aliquem peculiarem manifestandi. Et tamen tantum consilium est, etiam de illa tacere. Septimò, idem dic, si dicas (*illum non absolvi*) immò etiam, si addas sic (*illum non absolvi, quia confessionem non finivit*) ex utroque enim dicto magna ingeritur conjectura, quod multis gravibus peccatis ille fuerit deturpatus.

Denique Regula generalis sit, à te Confessario esse tacendum, quidquid in Confessione audisti, quod sit peccatum, vel quod redander in aliquod dedecus, vel damnum pœnitentis: ne scilicet fiat odiosa confessio; & ita rigide hoc silentium servandum est, ut si tyrannus Confessarium cogat, ut cum juramento dicat, an hoc, vel illud au-

T

diverit

et in bi...

AMBVRINI
in
Eccles. Præcept.
VARRIUS
de
E. II
30. b.

diverit in confessione penitentis, possit Confessarius milles jurare, se nihil tale audivisse; audivit enim (ajunt omnes Theologi, & sic est) ut DEUS, qui à nemine potest cogi; non autem audivit, ut homo, qui cogi possit; custodiendum est autem dictum sigillum confessionis, primò ab ipso Confessario, secundò, ab ipso interprete, si quando per interpretem expedita fuerit confessio, tertio, ab eo, qui scripturam factam à penitente ad finem exhibendam confessionis legit (sane cum peccato, si ut primò advertens à lectione non desistat.) Quamvis non negem probabile, quòd hic ejusmodi scripturam legens, non tenetur sigillo, sed solùm ad secretum naturale, lege de Lugo de Penit. d. 23. num. 57. quòd ab omnibus iis, qui in navi ob naufragij periculum Confessario peccata publicè confitentem audiverunt.

His cognitis, supersunt tres difficultates: Prima est, an Confessarius debeat servare ejusmodi silentium etiam cum ipso suo penitente? Cùm enim fractio sigilli sit fractio secreti; secretum autem non frangitur, si loquaris cum eodem de rebus ab ipso auditis; ideo videtur Confessarius respectu sui penitentis non obligari ad servandum sigillum.

Respondeo, vel hæc difficultas petit primò, an statim data absolutione, liceat Confessario loqui de auditis in illa? Vel secundò postea, sed in alia confessione? Vel tertio in alio tempore extra duo tempora jam prædicta?

Si de primo difficultas proponatur, aio, statim ab absolutione licere, quia

judicatur adhuc esse in eadem confessione; sicut ita judicatur, quando post datam absolutionem imponitur penitentia; sed nota illud (statim.)

Si de secundo: quamvis, quando nulla, vel modica necessitas adest, expedit, non loqui de auditis in aliis confessionibus, tamen quòd in rigore est intra forum Sacramenti, id non esse prohibitum censeo; de qua re sic habet Malderus *tract. de sigillo cap. 11. ref. 20.* sicuti, quando, inquit, extra confessionem penitens de peccato, quòd confessus est, consulit Confessarium, jam satis ei dat licentiam de eo loquendi; immò hoc ipsum ab eo requirit; ita similiter, quando statum animæ suæ exponit; & de eo judicari, & tractari vult in secunda confessione, satis censetur de necessariis ad bonam directionem confessionis Confessario tractandi secum potestatem facere: quòd magis locum habet, quando peccata prioris confessionis sunt aliquo modo circumstantiæ peccatorum in secunda confessione expressorum; Hæc Malderus.

Si de tertio, ajo, in aliis temporibus à prædictis, non licere loqui cum penitente de auditis in ejus confessione; Ratio est, quia id non potest non esse penitenti molestum, ruborémque non modicum ipsi inducens: excipe semper, ut supra dictum est, nisi ipse prius consentiat.

Secunda, & tertia difficultas, celebres duas continet quæstiones: Prima est, an Confessarius possit aliquando uti cognitione habita in confessione? v. g. an Superior possit claudere fenestram,

stram, unde exibat suus pœnitens ad peccandum, quam laudendo advertit ipse pœnitens, id à Superiore fieri ex cognitione, quam ipse in confessione dedit? Secunda est, si advertent alij complices ejusdem pœnitentis, quia etiam illi exhibant, vel ad exeundum se accingebant? Hæ duæ difficultates cum sint raræ praxis, & ego latè de illis egi in opusculo de Confessione, ubi de sigillo cap. 6. ideo satis sit id ibi, & apud Doctores ibidem citatos legere.

Pœna violentium sigillum.

Denique scito pœnam frangentis sigillum esse, ipsum peccare mortaliter contra Religionem, hoc est, contra reverentiam debitam Sacramento; aliquando autem erit eti-

am contra justitiã, & fidelitatem, si manifestetur aliquod pœnitentem infamans, & certè tunc erit obligatio restituendi famam, & damnum illatum. Alia pœna latæ sententiæ contra hos violentes non est, sed solùm ferendæ *ex c. omnis utriusque sexus de Pœnit.* quæ scilicet debent per Judicem deponi à Sacerdotio, & in arctum Monasterium detrudi.

Judex autem erit Ordinarius; non vero Inquisitor (docet Castropalaus de Pœnit. p. 19. num. 1. cum aliis) licet Quintanaduennas tom. 2. singul. tr. 3. singulari 28. asserat cumulativè etiam pertinere ad Inquisitorem. Legatur Menochius de Arbitrio, ubi casu 14. distinctiùs agit de pœnis, quas huic violatori poterit Judex infligere.

Finis Tractatûs de Confessione.

T 2

PAR-